Stuart King

Egypten: Revolutionen måste fortsätta!

De revolutionära revolterna i Tunisien och Egypten har potentialen att inte bara förändra den politiska kartan i hela regionen utan också utdela ett avgörande slag mot imperialismens reaktionära politik i regionen, i synnerhet Israels förtryck av palestinierna. Det menar Stuart King i följande artikel som skrevs strax före Mubaraks motangrepp på massrörelsen.

För stunden har Egypten hamnat i blickpunkten för världens media, inte bara därför dess befolkning är betydligt större än Tunisiens utan även på grund av sin enorma strategiska betydelse för USA och Väst.

Mubaraks regim stöds med 2 miljarder dollar årligen av Washington, varav merparten går till att betala för dess enorma armé och säkerhetsapparat. De fräscha nya stridsvagnarna på gatorna, tårgasskurarna på gatorna och gummikulorna är alla på plats med benägen hjälp från Vita Huset. Mubarak är en nyckelallierad i stödet av Israels ockupation av Palestina och spelar en viktig roll i upprätthållandet av belägringen av Gazaremsan. Inte märkligt då att USA:s utrikesminister Hillary Clinton officiellt förklarat att Mubaraks regim är en "stabiliserande kraft" i regionen.

Revoltens rötter

Men de arabiska massorna har fått nog av dessa korrupta och servila regimer. Revoltens orsaker i Egypten är desamma som de var som i Tunisien. Fattigdom – massorna lever på motsvarande 2 dollar om dagen och har att tampas med enorma prishöjningar på basmat och bränsle – och massarbetslöshet där ungdomar och studenter inte vågar hoppas på att hitta arbete. Dessutom vill massan av befolkningen över hela regionen se ett slut på de korrupta regimer som tappat kontakten med verkligheten och som berikar sig själva och sina familjer samtidigt som de undertrycker varje uttryck för frihet genom brutalt polisförtryck

Situationen har alla kännetecken hos en klassisk revolutionär situation – massorna kan inte längre fortsätta att leva som förut och är villiga att gå ut på gatorna och riskera brutalitet och död i syfte att störta regimen. I Tunisien utlöstes revolutionen av en ung mans självmord efter att trakasserats av polisen när han försökte försörja sig genom att sälja grönsaker.

Sannerligen har ungdomarna och studenterna stått i förgrunden för dessa protester, och använder alla moderna kommunikationsmedel och organisation – mobiltelefoner, Internet, Facebook, Twitter – till att utmana regimerna på gatorna. De har lämnat de gamla traditionella partierna långt bakom sig. I Tunisien, och nu i Egypten, har de snabbt samlat massan av befolkningen bakom sig – lärare, doktorer, arbetarrörelsen, små affärsmän – i en mångmiljonrörelse som kräver förändring och konfronterar polisförtrycket.

Den härskande klassen vänder sig till armén

I både Tunisien och i Egypten besegrades polisen på gatorna och tvingades att dra sig tillbaka. Tunisien ledare såg snabbt skriften på väggen och lät president Ben Ali fly landet. En ny president och flera gamla ansikten misslyckades med att tillfredsställa demonstranternas förväntningar och dagar av ytterligare protester ledde till att flera nyckelfigurer från den gamla regimen fick gå.

I Egypten klamrar sig Mubarak kvar vid makten och tillkännager att han inte kommer att ställa upp för omval, genomför kosmetiska kosmetiska förändringar av regeringen, skyfflar

om sina generaler och lovar ”dialog med oppositionen”. Massorna accepterar inte något av detta och skanderar: “Ut med Mubarak, ut med the regimen”.

Egypten befinner sig nu i greppet av både en generalstrejk och dagliga massdemonstrationer, och liksom i Tunisien befinner sig armén på gatorna. Detta är en farlig taktik för regimen – värnpliktsarmén är dåligt betald och utsatt för sina officerares brutala disciplin. TV-bilder visar hur befolkningen välkomnar soldaterna, ger dem te, blommor och diskuterar politik med dem. På gatorna blandar de sig med demonstranterna, och på natten med de lokala bevakningskommittéerna som skyddar grannskapen från polis och kriminella, precis som i Tunisien.

Detta gör armén till ett opålitligt verktyg för en regim i kris och generalerna är medvetna om detta. Men trots arméns popularitet finns faran fortfarande där i både Tunisien och Egypten. Så länge som armén behåller sin disciplin och hierarki kan den användas mot massorna när statens struktur är hotad.

För att revolutionen skall lyckas med att leda till radikala och inte bara kosmetiska förändringar måste arméns befälsstruktur brytas upp och värnpliktiga soldater och unga officerare vinnas över till massornas sida. De måste organiseras både innanför och utanför kasernerna så att de står på befolkningens sida och inte mot den.

Det är samma sak med polisen och säkerhetstjänsterna – de kan vara bortdragna från gatorna och gömmer sig i sina kaserner och högkvarter, men de är inte avväpnade. Om massorna inte avancerar för att erövra inrikesministeriet, ockupera eller förstöra poliskasernerna och -stationer, beslagtar de vapen som är lagrade där kommer de att användas mot dem inom de kommande dagarna eller veckorna.

“En ordnad övergång”

En del i Mubarak-regimen, deras amerikanska uppbackare, och mycket av den traditionella oppositionen i Egypten hoppas desperat på en “ordnad övergång”. Med detta avser de att bevara maktstrukturerna intakta som de är och avlägsna några impopulära figurer. Det som skrämmer Egyptens härskare och västmakterna är hotet om att revolutionen kommer att fortsätta och krossar arméns och polisens repressiva styrkor och leder till att makten övergår i händerna på massorna och deras organisationer.

Redan nu försöker de gamla partierna desperat att leka tafatt med ungdomen och massorna på gatorna. De är i full färd med att manövrera in sig själva i ledande positioner som ”förhandlare” . Det muslimska brödraskapet, den äldsta islamistiska organisationen, har visat sig vara djupt konservativ, inte bara socialt utan vägrade också att stödja demonstrationerna i deras inledningsskede. Mohamed El Baradei, FN-diplomaten som aldrig varit i närheten en gatuprotest i hela sitt liv kallades tillbaka från Europa för att spela rollen som imperialismens “övergångsfigur” om saker och ting skulle gå över styr.

Redan har köpslåendet inletts. USA har förmått Mubarak att inte ställa upp för återval i september. Oppositionspartierna, pressade av gatan, kräver att Mubarak lämnar scenen nu innan några förhandlingar kan börja. De vet att varje eftergift gentemot Mubarak som tillåter honom att sitta kvar bara kommer att innebära en sak, en comeback för honom och hans kumpaner och angrepp på massorna. Hans löften om ”dialog” är värdelösa och egypterna vet det.

Göra revolutionen permanent

Om massorna på gatorna inte avancerar för att krossa regimen kommer de att svindlas på sina krav. En “ordnad övergång” övervakad av Washington kommer att leverera en ny regim,

kanske t o m med en demokratisk fasad, men en som inte kommer få slut på fattigdom och arbetslöshet.

Visserligen är det mera sannolikt att det kommer att öppna upp landet ytterligare för nyliberala krav på frimarknad och avskaffande subsidier. Analogin med 1989 är passande – de demokratiska kontrarevolutioner som följde revolterna mot stalinistiska diktaturer gav makten till personer som Boris Jeltsin och ett decennium av marknadsåtstramning istället för framsteg.

Massorna måste omvandla sina krav på ett slut på regimen till handling, gå till aktion för att krossa säkerhetstjänsterna, befria de tusentals politiska fångarna och vinna över arméns fotfolk till sin sida. Beslutsamhet och militans kommer att övertyga soldaterna och bryta sönder regimen som det gjorde i Tunisien. Men massorna måste gå längre än deras tunisiska kamrater gjorde för att konsolidera revolutionen.

De måste riva sönder Mubaraks konstitution och sammankalla en konstituerande församling som representerar alla progressiva krafter i landet. Dess uppgift måste inte bara vara att dra upp riktlinjerna för en ny demokratisk regering utan också formulera planerna för att lösa massarbetslösheten och fattigdomen, expropriera och ställa Mubarak och hans kapitalistiska kumpaner inför rätta, göra slut på den iögonfallande ojämlikheten och den ekonomiska krisen, kasta ut de imperialistiska exploatörerna och avbryta alla relationer med den israeliska förtryckarstaten. Blockaden av Gaza måste brytas!

Att uppnå detta måste innebära att förvandla demonstrationerna och de folkliga kommittéerna till organ för försvar och organisation av massorna. En sådan revolutionär församling måste skyddas mot kontrarevolutionen. Arbetarklassens organisationer och de meniga soldaterna kommer att spela en avgörande roll för denna uppgift.

För ögonblicket mobiliserar de egyptiska massorna på gatorna till stöd för frihet och demokrati och mot hunger och fattigdom. Utifall deras revolution avancerar framåt kommer de att varsebli att dessa krav bara kan uppfyllas helt om de går till grunden med Mubarak-regimens underlåtenhetssynder – och det innebär att slåss mot och nedkämpa både kapitalism och imperialism inte bara i Egypten utan över hela Mellersta Östern.

Stuart King

Artikeln är översatt och redigerad av *Socialistiskt Alternativ*